

Intet annat ord synes passa till denna första led än got. *stubjus*, fht. *stuppe* 'stoff, dam', vars förekomst i ett personnamn dock är svår att förstå.

Adj. **halkuþan** är *all-göðan*, såsom prof. Löffler påpekat för mig.

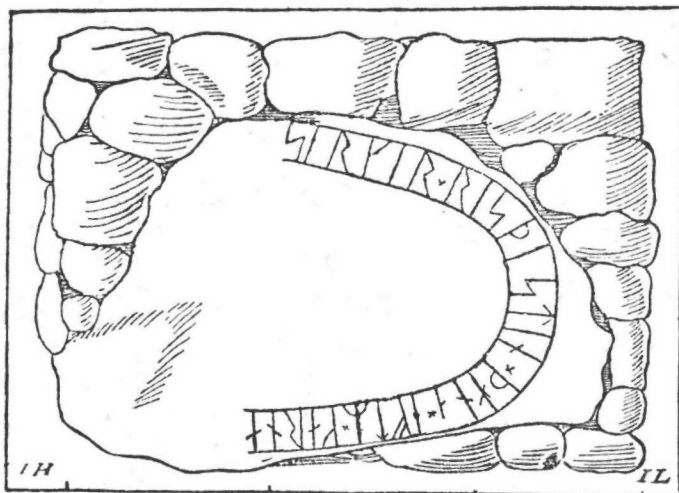
Slutet **i it : in ik : anti** utgör ett ställe, som är svårt både att läsa och tyda. Det synes möjligt, att **i it** motsvarar fsv. *ī ætt* 'till sin ätt, härstamning', jfr isl. *sambornir í báðar áttir* Fritzner²; det utgör alltså en fyllnad till **sun : sbialbupa**. Efter kolon följer **in**, vilket torde vara konj. *æn*, som inleder en ny sats. Dennes predikat faller det sig naturligt att söka uti **anti**, som troligen är pret. av verbet fsv. *ænda*, som vacklade mellan 1 och 2 konj. enligt Rydqvist, *Svenska språkets lagar* I, s. 107, ehuru i runinskrifter verbet annars alltid böjes efter 1 konj. Verbet har här betydelsen 'fullända, uträtta, vad som skall göras' och **stin : pisi** underförstås som objekt därtill. Subjektet är då **ik**, som måste vara pron. 'jag', såsom L. 1971 Hosmo och isl. *ek*; 'jag' har annars i fsv. formen *iak*, *iæk*. Ristaren framhåller med denna sats sin gärning men har icke nämnt sitt namn; han kom ej att tänka på att eftervärlden icke kunde känna honom så väl som samtiden.

Översättning: Ingevald reste denna sten efter Styvjald, sin broder, en förträfflig yngling, son till Spialbode till ätten, men jag fulländade den.

67. Ekeby kyrkogård, Göstrings hd.

Pl. XXII. Fig. 2.

Litteratur: B. 878; L. 1188; W. 168; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland* 2, s. 705.

B. 878.

B. 878 och Broocman angiva kyrkomuren i vapenhuset vara runstenens plats. Runstenen återupptäcktes d. 18 sept. år 1894 vid en reparation. Stenen låg då i kyrkoväggen på södra sidan, väster om nuvarande södra kyrkodörren. Runstenen togs ut och restes på kyrkogården genom försorg av hovpred. Juhlin.

Ämnet är röd granit. Längden är 1,57 m, bredden vid ristningens slut nedtill 1,03 m, i toppen tangerande nedre slinglinien 75 cm. Slingans bredd är 11—13 cm.

Ristningen är mycket tydlig och inskriften följande:

sirkir × respi × stin × þana × eftir × karna
 5 10 15 20 25

Namnet **sirkir** är säkerligen en biform till fsv. *Sværkir*, isl. *Sørkver*, väl av grundformen **svarka-wīhar*, jfr. isl. *svarkr* m. 'stolt (kvinna)', i vilken omljud æ kan verkas av andra ledens obetonade *i* och därpå v-omljud kan inträda av detta æ, se Noreen, *Altisl. u. altnorw. Gram.*², s. 49, 69. Namnet **sirkir** synes sålunda böra transskriberas *Særkir*, möjligen *Sørkir*.

Någon motsvarighet till **karna** är annars icke bekant, varför det är ovisst, om namnet är **Karni* eller **Garni*, **Gærni*. Ett **Gærni*, jfr **þana** *þænna*, kunde tänkas som kortnamn till fsv. **Gærniutr*, varav Lundgren, Personnamn, anför formerna *Geniut*, *Ginniut*. Både i **sirkir** och **karna** vore alltså *r* ristat *r*.

Översättning: Särker reste denna sten efter Karne.

68. Ekeby kyrka, Göstrings hd.

Pl. XXII. Fig. 3.

Litteratur: W. 169; P. A. Säve, *ATS* I, s. 107, teckning; *Reseber.* 1861, s. 88, teckn.; teckning av L. C. Wiede i VHAA; C. F. Nordenskjöld, *ÖFT* I, s. 77; *Reseber.* 1870, s. 39, teckn. pl. VI; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 12, teckning.

P. A. Säve anför om runstenen följande: »En runsten, 2 alnar 17 tum hög, 23 tum bredast, låg på kant med runsidan utåt i högkyrkans nuvarande stor-dörr på södra sidan, intill 1860, då den uttogs och upprestes i nordöstra hörnet af kyrkogården. Runor finnas öfverallt i slingan, men äro till det mesta oläsliga, emedan de äro fyllda af det granithårda murbruket, hvori stenen legat. Stenen är af grusig, löskornig granit, som snart förvittrar.»

Runstenen är 1,57 m hög, 57 cm bred vid foten, ungefär 40 cm vid toppen. Huvudslingan är 9—10 cm bred, korsfoten 7—8 cm.

Uti inskriftens början nedtill t. v. finnes antagligen intet ×. Det murbruk, som fyllde somliga ristade linier, blev vid undersökningen 1894 avlägsnat. I **pesi** har **e** alldeles tydlig prick, så ock i **eftir**. Det följande namnet är **ouint**. Uti **u** är kännestreckket upptill något flackt, uti **i** nedre hälften av staven grund. Uti **uester** hava båda **e** tydlig prick.

Korsfotens ristning börjar utan skiljetecken med **tauper × i × uereks ×**, vilka ords **e** alla hava tydliga prickar. Uti **uereks** går en gropighet över mitten av **u**, som föranlett Wiede att läsa **B b**, vartill ock bidragit, att kännestreckket, som efter sin krökning går tämligen